

הדלקת נרות	מוצאי שבת	רבנו תם
------------	-----------	---------

17:51	18:49	19:24	תל אביב
17:37	19:47	19:24	ירושלים
17:44	18:48	19:24	חיפה

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה והמוסדות

יצר הרע - טוב מאד

מה יותר טוב - יצר הטוב או יצר הרע?

סגולה לישועה

במשך כל ימות השנה, יהודים רבים נושאים עמם מטעני צער, קשיים והתמודדויות. זה סובל מבעיות בריאות, אחר מתמודד עם בעיות אצל ילדיו, יש יהודים הממתינים לשמחות זמן רב ומצטערים בעיכוב הממושך, ואחרים מתקשים בפרנסתם ומחפשים מוצא מצער הפרנסה...

הנה תגלית יקרת ערך, שגילה הרה"ק ה'תפארת שלמה' מרדומסקי ז"ע: הסוכה היא סגולה להינצל מכל צער, להיוושע מכל מצוקה. הלא כך פוסקת המשנה: 'מצטער - פטור מן הסוכה', וה'תפארת שלמה' דורש מילים אלו במתק לשון:

'מצטער' - אדם שהריו בצערו, בכאבו, במצוקתו, תהא גדולה אשר תהא, הופך ל'פטור' - הוא יוצא בפטור מלא מכל צעריו וצרותיו, קשייו ומצוקותיו, 'מן הסוכה' - מכח חג הסוכות, מאוצר הברכה הטמון בסוכה!

הבה נתפוס את הסוכה בשתי ידיים, בחיבוק אמיץ של אהבה. נכון, לפעמים הסוכה קצת צפופה, לפעמים צריך לסעוד בתורנויות, לישון בלי פרטיות, ועלול להיות גם חם ומהביל. אבל הסוכה האהובה היא מצוה כבירה, שגם מציאה אותנו מכל צרה וצוקה וגואלת אותנו מכל צער ויגון, לשמחות תמיד בלב שמח!

הבה נשמח בקיום מצות הסוכה גם אם הדבר דורש מאיתנו מאמץ או חוסר נוחות - כי זה בדיוק מה שמעניק לנו את היכולת לאמץ בחוזקה את החיבור לאבינו שבשמים, זה בדיוק מה שנותן לנו את העונג לשמוח באמת, 'והיית אך שמח'!

תאוה, כל מעשי חסד, זה השתלמות שלך! זה מה שמרים אותך! והנה טוב מאד - זה יצר הרע!! כמה צריכים לשמוח בלימוד התורה: ברוך אלו קינו שבראנו לכבודו והבדילו מן התועים ונתן לנו תורת אמת. ואתם הדבקים בה' אלו קיכם חיים כולכם היום!! **מי שדבק בקב"ה הוא בגדו חי! מי שמנותק ממנו ית' הוא בגדו מת** כמו שכתוב אותי עזבו מקור מים חיים לחצוב להם בורות נשברים אשר לא יכילו המים תורה ותפילין זה מים טהורים, הרחוב זה ביוב! תאוות יצרים זה ביוב!

אבל הקב"ה אוהב את כולם, משל לאדם שיש לו תלמיד מסור בכל לב ונפש, ירא שמים מתמיד ושקדן ממושמע ועושה כל רצון רבו. ומאידך יש לו בן, רע מעללים, עושה לו צרות מיום היוולדו, הוא לא יכול לראות את הבן שלו.

אך אם חילה תארו לכם, יש שריפה בבית. את מי הוא יציל? את הבן או את התלמיד? ברור שיציל את הבן. השריפה גילתה לנו, **כי בפנימיות האמיתית הוא אוהב את הבן יותר מאשר אוהב את התלמיד!** זה מה שעושה מוסר לאדם, מגלה את תוכו, את פנימיות נשמתו הזכה והטהורה. מוסר מאפשר לאדם לנקות את מורסת לבבו ולנקות רוע מעלליו, לקשט ולפאר את תוכו לבוראו, ולהיות נפש נקיה וזכה, אחוזה ודבוקה בעץ החיים.

ועכשיו כולנו טהורים, יצאנו זכים מיום הכיפורים, יותר קל להחליט החלטות טובות, לרשום על הדף הנקי קבלה אחת של מוסר, אני מגיע לקביעות המוסר שלי וגם אם יהפך העולם! כל אחד רוצה לשמור על הנשמה נקיה, **עכשיו היא נקיה, נקבל על עצמינו קבלה אחת**, יהפך העולם ולא אוותר על שיעור מוסר השבועי שלי. מן החתם סופר זיע"א, מגדולי הדורות היה וענק שבענקים. היה אומר על עצמו, יום שאינני לומד מוסר מרגיש אני קרירות ביראת שמים! וזה אומר ענק שבענקים, מה נאמר אנו בדורנו. שנזכה להתחיל את השנה עם קביעות לשיעורי תורה ומוסר.

מתוך דרשתו השבועית של הרה"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

בפרשת בראשית כתוב "וירא אלקים את כל אשר עשה והנה טוב מאד" דורשים חז"ל דרשה שנואית מאד תמוהה: טוב זה יצר הטוב, מאד - זה יצר הרע! הכיזד? יצר הרע הוא טוב מאד! הרי היצר הרע הוא זה שמפיל אותנו, זה שמחטיא אותנו, הוא יצר הרע הוא שטן הוא מלאך המוות. אבל האמת כך היא, שיצר הרע הוא זה שמביא אותנו לדרגות עילאיות! לדרגות עליונות. בואו נחשוב, מי יותר גדול אדם או מלאך? מלאך הוא גדול מאד, אולם מלאך אינו מעלה עצמית שלו, כי כך הוא נברא, מלאך. אם היו בוראים אותי המלאך רפאל, גם הייתי מלאך. החכמה היא שאדם נברא "אדם" עם יצרים רעים, הרגלים רעים, חברה רעה, חיים קשים - ואתה מתגבר, שובר תאוות ויצרים, ועוזב הרגלים רעים, מרחיב את הידיעות ומגדיל את המושכלות. **באופן כזה אדם הוא יותר מכל מלאך. כיון שהגיע לדרגות בכחות עצמו!** וכח הגדילה הוא על ידי עמידה בניסיונות, שבירת היצר! אם כן, היצר הרע דוקא הוא המנוע להגדיל את האדם!

משל למה הדבר דומה, חיילים בצבאות העולם, עושים להם חפירות תעלות חבלים גבוהים מכשולים גדורות, כדי שילמדו ויתאמצו ויתאמנו. יבוא אדם ויתלונן בחורים צעירים למה אתם מענים אותם? תנו להם קצת "טעם החיים", רחמים. האמת, שהאימונים הללו הם מחשלים את החיילים, נותן להם כח לזמן אמת, לעת הקרב. מה שמחשל את החייל זה האימונים הביקורת והקושי. **הגדרות והתעלות. כשאדם שובר יצרים וקשיים הוא עולה ומתעלה, עיר פרא אדם יוולד.** וזה מביא לו דרגות רוחניות עליונות.

אני לא רוצה להזכיר את שמו, אחד הרשעים אמר על מדינת ישראל עם הקמתה שהיא "יצאת מצרים ללא מתן תורה" עוד אמר שאנו נגדל כאן גויים דוברים עברית, עפרא לפומיה.

וכשהורידו את הגדרות הרוחניים: אין שבת אין תפילין אין צניעות ואין כבוד, הורידו מהם את עדיי חורב, וכמה הרחוב הרוס! המקום היחיד בעולם שיש שם גדרות ואתגרים - זה עולם התורה. כל שבירת

רגע חושבים עמ' 4

מדיך לחיילים עמ' 3

פינת ההלכה עמ' 3

סיפור לשבת עמ' 2

סיפור לשבת

הרב אשר קובלסקי

לאן נמלט החייל

ורקדתי באושר בתוככי המוצב הצבאי. פשוט רקדתי בכל הכח ובכל העוצמה, שמח ומאושר שזכיתי לקיים את המצוה למרות כל הקשיים וההפרעות... באמת הרגשתי אז מאושר מאוד, אמר החייל בהתרגשות, 'עד שרקדתי ונדמה בעיניי כאילו כל המוצב כולו רוקד עמי יחדיו...'

'אכן נודע הדבר', אורו עיניו של הרבי וחיוכו התרחב באחת, 'האור המיוחד הזרוע על פניך, האור של גן עדן הזורח ממצחך, הוא בעקבות השמחה הרבה, תוצאה מהשמחה הרבה שהיית נתון בה לאור קיום המצוה. המצוה עצמה היא רבת זכויות, אך השמחה שלך והריקוד שרקדת בעטיה - אלה הכפילו את גדלות המצוה עשרות מונים, ובזכותם זכית לאור המיוחד הזורח על פניך.'

הרבי סיים את דבריו, ולחץ בחמימות את ידיו של החייל לפני פרידתם. ולחסידי הרבים נותרה ההבנה, כי את זכות המצוה עצמה, ניתן להכפיל עשרות מונים בעשייתה בשמחה ובטוב לבב!

כי מצוות חג הסוכות, נועדו בראש ובראשונה לחדד בנו ובמחשבתנו את ההבנה וההפנמה, שלהיות יהודי המקיים מצוות, זו סיבה מספקת להיות בשמחה, להיות מאושר, להודות לבורא עולם על הזכות היקרה. נכון, אין את התנאים הגשמיים המיטיבים, נכון, אין לנו את ההרגלים שהורגלנו אליהם, אבל אנחנו מקיימים רצון השם, נכנסים באוהליו של הקדוש ברוך הוא, וברוך הוא וברוך שמו שבראנו לכבודו!

סוכות הוא זמן שמחתנו לא כי יש בו את כל הצרכים הגשמיים שלנו, אלא ההיפך - דווקא בגלל מה שאין בו... כי הזכות לשמח לא נתונה רק למי שיושב בסלון מהודר, אלא גם למי שמסתכן ורץ לתפוס ברבע שעה 'כזית' חלה בליל החג, האושר והשמחה שלו - זו הזכות הגדולה והכבירה, זו הזכות האמיתית!

שבאותו ערב יחול חג הסוכות, וידעתי שבעיירה הסמוכה למוצב - ישנן סוכות כשרות בהן אוכל לקיים את מצות אכילת 'כזית' בסוכה בלילה הראשון של החג. אך עם זאת - העובדה כי עלי להיות בתורנות באותו לילה עד חצות הלילה, החדירה בי את ההכרה כי לא אוכל לקיים את המצוה, שכן אינני יכול לעזוב את השמירה, ובאם אברח לסוכה לפני תום התורנות - אני מסתכן בגזר דין מוות בבית משפט צבאי...

לא ידעתי את נפשי ממתח וחרדה. מחד גיסא - הסוכה כה קרובה, אני יכול להגיע אליה ולקיים את המצוה די בקלות. אך מאידך גיסא - אני מסתכן בנפשי אם אברח מהתורנות, ולמעשה - אכילת 'כזית' בסוכה בליל החג מסכנת את חיי. הייתי במבוכה רבה, לא ידעתי מה להחליט...

החייל קינח דמעה סוררת, ושב להרצאת דבריו: 'החלטתי שמצות סוכה שווה כל מחיר. מבעוד מועד ניסיתי לעקוב מתי אין מעקב אחרי השומרים, ואף הותרתי את מעילי תלוי בעמדה - שיחשבו שאני שם... בשעה אחת עשרה וחצי בלילה, עזבתי את עמדת השמירה, ואצתי-רצתי אל הסוכה. קידשתי על היין, בירכתי 'לישב בסוכה' בהתלהבות רבה, ואכלתי 'כזית' בדבקות. בשלוש דקות לשתיים עשרה כבר הייתי בחזרה בעמדת השמירה, רגע לפני שיבוא מחליפי, שלא יגלה חלילה שנעלמתי לזמן מה...'

לסיום, שאל החייל: 'אולי למצוה הזאת שקיימתי במסירות נפש מכון הרבי?'

'זו מצוה כבירה שנקנתה במסירות נפש', אמר הרבי בהתלהבות ובהערכה, 'מצוה רבת זכות ויקרת ערך, אך עדיין היא לבדה לא מסבירה את האור הייחודי הזורח עליך, את העובדה שזכית באור כה יקר מהעולמות העליונים. אמור נא לי, מה עשית אחר כך? מה עשית כששבת לעמדת השמירה?'

'אה', השיב החייל בפשטות, 'לא שום דבר מיוחד... שמחתי על שזכיתי לקיים את המצוה,

בבית מדרשו של הרה"ק בעל ה'יסוד העבודה' מסלונים ז"ע, נראתה דמות בלתי שגרתית. חייל רוסי, עטוי מדי הצבא האדום וחמוש בנשק חדשני, נקלע לבית המדרש לתפילת ערבית שגרתית. דמות החייל התמיר והחסון ריתקה אליה את הילדים, ולא פחות מכך - הפתיעה את המבוגרים...

דמותו של חייל בבית המדרש לא היתה מחזה נפוץ ברוסיה. יהודים שהפכו לחיילי הצאר, שכחו עד מהרה היכן ממוקם בית המדרש... לפיכך היתה הפליאה גדולה ורבה כל כך, אך היא התעצמה שבעתיים כאשר הרבי, בעל ה'יסוד העבודה' פתח לפתע את דלת חדרו והזמין את החייל האלמוני להיכנס אליו...

עתה, היו החסידים מסוקרנים ממש, והביטו בעיניים נדהמות על המתרחש - הרבי קרא אליו את החייל בחביבות רבה, הזמינו לשבת לצידו בפנים מאירות, וקירב אותו מאוד. אחרי ששוחח עמו בידדות דקות ספורות, שאל הרבי בנחת: 'אני רואה על פניך אור ייחודי, אור של עולם הבא המשתקף על מצחך. אמור נא לי, האם עשית איזו מצוה נדירה? אולי הצלת נפש מ ישראל? איך זכית לאור כה גדול על פניך היהודיות?'

החייל נבוך, הרהר דקות ספורות, חיפש בירכתי מוחו, אך לא זכר דבר. הוא לא זוכר מצוה מיוחדת שקיים, מעבר למצוות השגרתיות והיומיומיות. לא, הוא בשום אופן לא מצליח להיזכר...

אך הרבי לא ויתר: 'זה פשוט לא יתכן אחרת. יש עליך אור מהעולם העליון, אור לא מצוי, אור ייחודי זורח ונוצץ. בוודאי שעשית מצוה מיוחדת, או קיימת מצוה באופן של מסירות נפש. אמור נא לי, איזו מצוה קיימת?'

החייל שב וחיטט בזכרונו, לבסוף ניצת בו זיק של זכרון רחוק: 'אני זוכר, שלפני קרוב לשנה, היה זה בערב חג הסוכות, קיבלתי תורנות שמירה במוצב מרוחק, תורנות של שתיים עשרה שעות - מחצות היום ועד חצות הלילה. הקור היה עז, הכפור חדר לעצמות, אך מעייני היו נתונים במקום אחר לגמרי...'

החייל נשם עמוקות והמשיך: 'ידעתי

"החייל קינח דמעה סוררת, החלטתי שמצות סוכה שווה כל מחיר..."

מדריך לחיים

הרב אהרן פרידמן

בין דחפים למעשים

כל אחד ואחד מאנו, בלי יוצא מן הכלל, נולד כשבקרבו דחפים שפלים ונטויות לב שליליות שהקדוש ברוך הוא הטביע בנו כבר מלידה, כמו שהתורה הקדושה מעידה: "כי יצר לב האדם רע מנעוריו". למרות זאת, המעשים שאנחנו עושים תלויים בבחירתנו. אף שהמחשבות מולידות את הרגשות ומשלחות את הדחפים, והדחפים מולידים את המעשים, ה'מילה האחרונה' מצויה בידי הבוחר, בידי האדם הבוחר, בידי זה שביכולתו להיכנע לפיתוייו ולעשות את אשר לבו חפץ, או לעמוד בפרץ ולסרב להיכנע ליצריו אף שהוא חושק מאוד ואף שהוא מרגיש דחף עז לעשות את המעשה.

הבנת הקשר, או נכון יותר, הבנת העובדה שאין בהכרח קשר מחייב בין יצרנו ובין מעשינו, בין רצונותינו ודחפנו ובין החלטותינו לפעול בדרך זו או אחרת, חשובה במיוחד בבואנו לבדוק איך הפחדים מתפתחים ואיך ביכולתנו לעצור את התפתחותם ואף להתגבר עליהם ולדכא אותם.

יוחנן נשלח אלי מאחר שנתפס כמה פעמים נוגע במה שאינו שלו. הוא הביע נכונות להשתנות, אבל טען בכל תוקף "כדי שאפסיק לגנוב, משהו צריך לקחת ממני את היצר החזק לגנוב!"

אליעזר היה מרבה להכות את אחיו הצעיר, כל אימת שכעס עליו. לאמו, ששאלה אותו הייתכן שהוא מרים יד, הסביר אליעזר: "הוא מרגיש אותי!" "ואם הוא מרגיש אותך?!" התפללה האם. "אז אני חייב להרביץ לו. אם תעשי שהוא לא ירגיז אותי אני לא ארביץ לו". כך מסבירים את התנהגותם גם רבים מן המאבדים שליטה מרוב עוז: "היה לי יום רע!"

רבים מסבירים את התנהגותם בעודף רגשות ודחפים יצריים שיש בהם, או בחשק שחר להם. מובן, שטעותם בסיסית ויסודית, כפי שהסברתי ליוחנן הנ"ל שלא עמד בפיתויים והיה גונב:

באחד הימים פגשתי אדם צעיר שהיה שקוע מאוד בתאוות רעות. הוא טען באוזניי: "אם תיתן לי עצה שתעשה שלא יהיו לי תאוות לעולם, אוכל להתאפק ולא אחטא עוד". על כך עניתי לו: "לצורך כך, עליך לפנות לאומן שעשה אותך ולא אלי... בידך, ובידי איש מאתנו, אין כלים שמבטלים לחלוטין את התאוות. הטעות המרה שלך היא, שאינך מבין שהדרך להימנע מן החטא אינה העלמת היצרים וביטולם, אלא ראשית כול שליטה עצמית, החלטה איתנה להתאפק מלעשות את מה שהיצר דוחק בנו לעשות.

כלומר, אף שמצד הנטייה הטבעית אנו מרגישים דחפים רעים ועלולים להתפתות לעשות את מה שלבנו חפץ, העבודה שלנו בחיים היא קודם כל להיאבק ולא להיכנע ליצר הרע, ואז, בעזרתו יתברך שמו, לאחר שנעבד קשה להתאפק ולא לעשות מה שאסור לעשות, ובצירוף אמצעים נוספים כמו תפילה, נצליח להחליש את היצר שבלב, אם כי לא נצליח לבטל ולדכא אותו בצורה מוחלטת.

הרב רועי גנון

פינת ההלכה

שמחת תורה

א. מנהג עם ישראל לעשות "הושענות" בכל יום מימי חג הסוכות, וביום השביעי של החג עושים "הושענה רבה", והיינו שבכל יום מקיפים את התיבה עם האתרוגים והלולבים פעם אחת, וביום הושענה-רבה מקיפים את התיבה שבע הקפות, ומנהג זה זכר למה שהיו עושים בבית המקדש, שבכל יום הכהנים היו מקיפים את המזבח, וביום השביעי היו מקיפים שבע פעמים והיה נקרא יום זה "יום שביעי של ערבה".

ומה כל כך מיוחד בערבה שהיה נקרא יום על שמה? משום שבחג הסוכות נידונים על המים ולכך שערבה היא גדלה על המים, לכך נקרא על שם הערבה.

ועוד שבהקפות ההלו הם זכר לימי יהושע בן נון שכאשר התחיל לכבוש את הארץ, העיר יריחו היתה מוקפת חומה, ובכל יום היו בני ישראל מקיפים את החומה, וביום השביעי הקיפו את החומה שבע פעמים והחומה נפלה, ומשום שתחילת מלחמת ישראל בכיבוש הארץ היא סוף הישיבה בסוכות ששם ישבו ארבעים שנה, לכן עושים זכר ביום האחרון של חג סוכות.

ב. הושענה רבה נקרא כן על שם שמרבים תפילות ביום זה יותר משאר ימי החג. ונהגים להישאר ערים כל הלילה וללמוד תורה, והטעם בזה כיוון שהושענה רבה היא גמר החיתום של ראש השנה, שבראש השנה נכתבו וביום הכיפורים נחתמו, ובהושענה רבה נשלחים הפתקים שבהם כתוב מה נגזר לכל אדם ואדם, ולכן נהגו להישאר ערים כל הלילה, כדי שאם חס ושלום נגזר על האדם איזה דבר לא טוב, על ידי הלימוד והתפילות תשתנה הגזרה לטובה.

ג. אם רוצה לנוח מעט כדי שיהיה לו כוח להישאר ער כל הלילה, יש להיזהר שישן בסוכה שכן כל זמן שלא נכנס חג שמיני עצרת כל דיני הסוכה חלים, וכן יש להיזהר שלאחר הלימוד ישן בסוכה עד כניסת חג שמיני עצרת.

ד. עוד יש להזהר לאלו הנוהגים ללמוד כל הלילה אם עושים הלימוד לא בסוכה, שלא לאכול מיני מזונות בשיעור כביצה (54 גרם) שאז כבר חייב לאכול בתוך הסוכה, אולם אם אוכל פחות מכביצה אינו חייב לאכול בסוכה, וכן פירות או בשר, אורז וכו' מעיקר הדין יכול לאכול שלא בסוכה.

ה. אדם שיודע שאם ישאר ער כל הלילה לא יהיה מרוכז בתפילה ויבוא לידי שינה בשעת התפילה וקריאת התורה, לא ישאר ער כל הלילה, אלא ישאר בלילה ער כמה שיוכל וילך לישון כדי שבתפילה ובקריאת התורה ישאר ערני, ויתפלל בכוונה.

ו. העוסקים בתורה כל הלילה ומביאים לפנייהם שתייה או דברי מאכל, יברכו ברכה אחת על כל דבר שיגישו לפנייהם, ואז אינם צריכים לברך שוב על כל מה שיביאו לפנייהם במשך כל הלילה, וטוב שיכוונו בשעת הברכה לפטור את כל מה שיביאו לפנייהם. אולם אם יצא מחוץ לבית הכנסת או לבית המדרש תחת כיפת השמים וחזר, צריך לחזור ולברך שוב על דברי המאכל או משקה מכיוון ששינוי מקום נחשב להיסח דעת חוץ מדבר שברכתו האחרונה 'מעין שלש' שאינו חוזר ומברך אף בשינוי מקום (גם כשלא אכל כזית).

ז. אם נשארו ערים כל הלילה צריכים לברך ברכות השחר וברכות התורה בשעת עלות השחר, ובשעת עלות השחר יטול את ידיו שלוש פעמים וינגב ולא יברך ברכת "על נטילת ידים", ומנהג הספרדים ועדות המזרח לברך כל ברכות השחר וברכות התורה חוץ מברכת "אשר יצר" אלא אם כן עשה צרכיו ואז צריך לברך ברכת "אשר יצר".

ח. יש להיזהר לקרוא שנים מקרא ואחד תרגום של פרשת "ואת הברכה" ביום הושענה רבה.

ט. חג שמיני עצרת הוא חג בפני עצמו ואין לו שייכות לחג הסוכות, ולכן יש לברך ברכת "שהחיינו" בקידוש, וקראו הכתוב "עצרת" היינו עיכוב, שעד עכשיו ה' יתברך היה קרוב לעם ישראל בכל תקופת ראש השנה ויום כיפור, ומכיוון שעכשיו נפרדים אמר הקב"ה עיכבו עלי עוד יום אחד שקשה עלי פרידתכם, והוא ככל יום טוב שאסור לעשות בו מלאכות, חוץ ממלאכת אוכל נפש ושאר דינים שמותרים ביום טוב.

י. חג שמיני עצרת הוא גם שמחת תורה, שמשם רבנו תקן לעם ישראל לקרוא בתורה בכל שבת, ובדורותינו המנהג הוא לסיים את כל התורה בשנה אחת, ולכן יש לפעמים פרשיות מחוברות בשנים לא מעוברות כדי שנסיים את כל התורה עד חג שמיני עצרת.

יא. מצוה גדולה לשמוח ולרקוד לכבוד התורה, ונהגו בכל המקומות להוציא הספרים ולרקוד עמהם, ומותר למחות כפים כרגיל, וכן מותר לקפוץ ולרקוד לכבוד התורה אף ביום טוב.

הקב"ה גוזר כל מיני דברים לפי חכמתו, ואנחנו לא יכולים להבינם, וכמו שאומר הנביא ישעיה (נה, ח) **"כי לא מחשבותי מחשבותיכם, כי גבהו דרכי מדרכיכם ומחשבותי ממחשבותיכם"**. וכך כתוב בזוהר (פתח אליהו) שבזרע עולם "לית מחשבה תפיסה ביה כלל", אין לנו הבנה ותפיסה באין סוף ברוך הוא!

שלמה המלך בקהלת אומר "אל תירא כי יעשיר איש, כי ירבה כבוד ביתו", אם אתה רואה מישהו שמצליח ומתעשר, ויש לו בית מפואר ורכב מפואר ומעמד גבוה, כך גזרה חכמתו של ה' שאדם זה יתעשר. וגם אם היה מתעסק עם חול, היה נהפך לזהב, וכולם היו קונים ממנו, וגם אם לא היתה לו חנות, הוא היה מקבל ירושה, ואם לא ירושה אז היה מוצא מציאה, יש לבזר הרבה אמצעים להוריד את הגזרה, רק אדם שהוא קצר רואי, חושב שהחנות הפכה אותו לעשיר, או הפרוייקט והנדל"ן, וזה טעות! אתה מסתכל על החלק האחרון בשרשרת, ולא רואה מה התגלגל לפני כן בחדרי חדרים של הבזר.

אדם אחד בא אצל הרב ואמר "אם אני אהיה מתווך אני אתעשר!" אמר לו הרב שאלו שטויות ודברים בטלים, **אם בורא עולם גזר עליו עשירות, אתה תתעשר מכל מלאכה, ואם לא גזר עליך, שום אומנות לא תעשיר אותך**. וכך אמר רבי מאיר (קידושין פב). "לעולם ילמד אדם את בנו, אומנות קלה ונקיה, ויתפלל למי שהעושר שלו, שלא האומנות מביאה את העשירות או העניות, אלא הכל לפי זכותו", אומר רבי מאיר לא משנה במה תעבוד, אתה יכול להיות פקח בעירייה או נהג מונית, קבלן בנין או עובד מדינה, אם אתה צריך להתעשר, בורא עולם יגלגל לך את העושר לרחבה שלך!

הביצועים והקומבינות שלך לא מעלים ולא מורידים, יש אנשים מתעשרים ואין להם שום ידע או תעודות, ויש אנשים מקצוענים וידענים ומתרוששים, הם השקיעו ב"השקעה בטוחה", לפי הכללים במקום הכי טוב, עם צפי למאתיים קליינטים ביום, אבל ה' לא רצה שיהיו עשירים והפסידו הכל!

הרב אליהו רוסתמי מרצה באתר ישיבת אור דוד
למנוח הרבצאות הרב כנסר לאתרנו: Rabenu.com

מה צריך לעשות כדי להיות עשיר?

בהקדמה החמישית לשער הבטחון אומר רבינו בחיי, שאסור לך לאבד את מדת הבטחון כשאתה רואה את גזרותיו של הבזר ואתה לא מבינם. **כיון שישנם דברים שכן גזר הבזר בחכמתו קודם שאדם נולד**, וישנם גזרות שנובעות מגלגולים קודמים שאינם במסגרת הבנת האדם. אנחנו רואים את התוצאה, ולא מבינים בסוד השתלשלות המהלכים.

אדם לוחץ על כפתור ורואה תוצאה של אור, מי שהוא קצר הבנה חושב שהכפתור יצר את החשמל, אבל המתבונן יודע שהכל מתחיל בתחנת הכח שעוברת דרך טורבינות, ודרך מימסרים, ועמודים וחוטי חשמל וצנרת, עד שמגיעים ללוח החשמל האזורי ואחר כך לשכונתי, ועד שמגיע לבית יש תהליך ארוך.

דוגמא נוספת מביא הרב, על מלך שהחליט להעניש את אחד ממשרתיו, הוא מעביר את הפקודה למשנה למלך, והמשנה מעביר לשר הממונה, שמעביר למפקד המחוז, ואח"כ לקצין הממונה שנותן הוראה לאחראי התורן, ששולח את השוטרים לקיים את הפקודה, לתת מכות למשרת ולאסור אותו בבית הסוהר!

אדם קצר ראייה רואה רק את השוטר, ומקלל אותו שנתן לו מכות ואסר אותו, אבל אם יתבונן יבין, שהשוטר קיבל את הפקודה מהאחראי התורן, שקיבל מהקצין, שקיבל ממפקד המחוז ואחריו המפקד"ל והשר, והמשנה למלך שקיבל את הפקודה מהמלך! אז למה אתה מקלל את השוטר, הוא בסך הכל בובה שמבצעת פקודה, **כמו שאתה מבין שאתה המקלל לא מקללים, כך לא מקללים את השוטר!** תיגש ישר למקור הבעיה תפנה ישירות למלך. אם כן זה הכלל,

שנינו ושמחו
בשמחת תורה

השנה כולם מוזמנים
להקפות שניות של שמחת תורה
בישיבת אור דוד
בהשתתפות הרה"ג דניאל זר שליט"א

יום שני מוצאי החג כ"ב תשרי (21.10.19) בשעה 22:00
בישיבת אור דוד, רחוב המכבים 108, בני ברק

הערב בליווי תזמורת | כיבוד קל | עזרת נשים פתוחה